

บทนำ

"น้องจินต์จ๋า...น้องจินต์ของพี่ พี่พิมพ์มาแล้ว"

เสียงสติสไลด์ย่นนำเข้ามาในห้องนั่งเล่นก่อน หลังจากนั้นสองสามวินาที จึงปรากฏร่างสูงเพรียวของหญิงสาวในชุดนักศึกษา บนใบหน้ารีมีรอยยิ้ม สว่างใสวาดฉาย ดวงตากกลมสีน้ำตาลทอประกายระไร้ง พอมมาถึงเธอก็ยกมือ ไหว้ผู้ใหญ่ในห้องทีละคนอย่างดงามเรียบร้อย ก่อนจะถลาตรงไปยังคอกกั้น เด็กขนาดเท่าเตี้ยควีนไซส์ที่ตั้งชิดผนังด้านหนึ่ง แล้วเธอก็ตาโตเมื่อเห็นว่า ในคอกมีเด็กน้อยถึงสองคน

"อ๊อ ดิจัง วันนี้น้องเวของพี่ก็อยู่ด้วย ไม่ได้เจอกันตั้งนานแล้ว คิดถึงจัง"

"เลิกเรียนแล้วตรงมาเลยละสิ หิวขนมไหมจะ วันนี้มีรุ่นนมสดนะ" กมลพร ที่นั่งอยู่บนโซฟาใกล้ๆ ส่งเสียงถาม

"แหม พิมพ์จะปฏิเสธได้ยังไงละคะคุณยาย" พิมพ์อรหันมายิ้มทะเล้น ก่อนจะเบนสายตาเลยไปหาสองสาวที่เดินเข้ามาในห้องพร้อมกัน จากนั้นเธอก็ไหว้ผลุบ "สวัสดีค่ะคุณอาป้าณ พี่ปุ่น"

"สวัสดีค่ะพิมพ์...นี่เมื่อกี้พวกเราสองคนอยู่ที่ครัว ได้ยินเสียงรถ ยังทาย กันเลยว่ามาเวลานี้น่าจะเป็นน้องพิมพ์นี่แหละ พวกเราเลยเอาวันนมสด

มาเผื่อด้วย" ปุณณมายกถาดในมือขึ้นสูงนิดหนึ่งอย่างจะแสดงหลักฐานให้อีกฝ่ายดู

"โอ๊ย ขอขอบคุณค่า เมื่อกี้คุณยายเพิ่งถามเอง" พิมพ์อรตอบรับอย่างรำเริงตามเคย

"แล้ววันนี้จะค้างที่นี้ไหมพิมพ์" บัณฑารีย์ที่เดินมาด้วยกันถามบ้าง

"ค้างคะ พรุ่งนี้มีตัวแต่เช้า ชีนกลับไปบ้านต้องตื่นเช้ามีดแทงเลย"

ปัจจุบันพิมพ์อรศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยใจกลางเมืองแห่งหนึ่ง ขณะที่บ้านของเธออยู่แถวชานเมือง เธอเลยมักมาอาศัยค้างบ้านวงศ์วิระของญาติในวันทีรุ่งขึ้นมีเรียนเช้าหรือวันที่เลิกเรียนค่ำ

บ้านวงศ์วิระแห่งนี้ตั้งอยู่ในแยกที่ห้าแห่งซอยเจ้าคุณเสือ ซอยใจกลางเมืองที่มีชื่อเสียงเรื่องเป็นแหล่งอาศัยของผู้มีอันจะกิน ครอบครัววงศ์วิระเป็นญาติฝั่งแม่ของพิมพ์อร ครอบครัวนี้มีสมาชิกคือคุณหญิงอภิรดีหรือคุณทวด เสกซ์กับกมลพรหรือคุณตากับคุณยาย ลิปปนนท์ซึ่งเธอเรียกเป็นคุณอา และปัจจุบันก็มีสมาชิกเพิ่มมาอีกสองคนคือบัณฑารีย์ ภรรยาของลิปปนนท์ กับหนูจินต์ ลูกสาวที่เพิ่งอายุครบขวบของทั้งสอง

เดิมบัณฑารีย์อาศัยอยู่บ้านตรงข้ามกับบ้านวงศ์วิระนี้เอง หล่อนอยู่กับเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกันคือปุณณมา สองสาวแทบจะเป็นฝาแฝดกันทีเดียว แต่งงานก็แต่งงานเดียวกัน กระทั่งมีลูกก็ยิ่งออกสู่หลักคอตเดียวกัน เด็กชายเวที่อยู่ในคอกกับเด็กหญิงจินต์ก็คือลูกชายของปุณณมานี้เอง ทั้งสองถูกเลี้ยงมาด้วยกัน ดังนั้นจึงคาดว่าน่าจะสนิทสนมกันไม่แพ้รุ่นแม่... ปัจจุบันปุณณมากับเทียนผู้เป็นสามีก็ยังอาศัยอยู่ที่บ้านหลังเดิมของบัณฑารีย์ ทุกวันนี้เวลาว่างๆ และไม่มีคนอยู่ด้วยปุณณมาก็จะอุ้มลูกข้ามฝั่งมาบ้านวงศ์วิระ พิมพ์อรเลยได้เจอเด็กชายเวอยู่เนืองๆ*

เสียงอ้อแอ้จากในคอกเรียกให้พิมพ์อรหันกลับไปดูอีกครั้ง พอเห็นจินต์

* ติดตามเรื่องของลิปปนนท์และบัณฑารีย์ได้ใน 'อริรัก' และติดตามเรื่องของเทียนและปุณณมาได้ใน 'อิงรัก'

ยึดตัวขึ้นมาเกาะคอกกัน เธอก็กรีดกรีดปรบมือทั้งที่ยังถือถ้วยวันนมสด

"น้องจินต์เก่งจัง เดี่ยวนี้ลูกยืนเองคล่องแล้ว"

"ยายพิมพ์ นี่ถ้าน้องเรียกชื่อเราได้เมื่อไหร่ เราไม่ทำโล่พร้อมใบประกาศ
เกียรติคุณให้เลยหรอเนี่ย" กมลพรเข้าหลานสาวอย่างเอ็นดูระคนขัน

"โอ้ ในเมื่อน้องเก่งก็ต้องชื่นชมไม่ใช่หรอคะคุณยาย" พิมพ์อรโอด
เมื่อโดนแซว ก่อนจะยิ้มเผละอย่างรวดเร็ว "จริงๆ ไม่ต้องเรียกชื่อ เอาแค่เรียก
พี่ได้พิมพ์ก็ทำโล่ให้น้องแล้วละคะ"

"เรียกอาน่าจะง่ายกว่าเรียกพี่นะ"

"โอ๊ย คุณอาน่าอ่ะ" หญิงสาวในชุดนักศึกษาหันไปครวญใส่บัณฑิตารีย์
ที่มาร่วมวงเข้าเหยยเธอด้วยอีกคน จากนั้นก็ยกแขนทำเป็นเครื่องหมาย
กากบาทอันโต "ไม่ละคะ ไม่ได้จ้ะ พิมพ์ยอมรจนกว่าน้องจินต์กับน้องเว
จะเรียกพี่ไม่เอาอาน่า"

บัณฑิตารีย์เห็นปฏิกริยาของอีกฝ่ายแล้วหัวเราะขัน... หลอนเพิ่งมาทราบ
หลังจากแต่งงานกับสิปปนนท์นี่เองว่าสามีของหลอนมีศักดิ์เป็นน้าของ
พิมพ์อร ไม่ใช่อย่างที่เราจะจินตนาการถึงขั้นเลยเถิดมาเรียกหลอนด้วย แต่ตอนเด็กจ้ะ
พิมพ์อรสนิทสนมกับลูกพี่ลูกน้องอีกคนที่มีศักดิ์เป็นหลานอาของสิปปนนท์
ดังนั้นพอเพื่อนเล่นเรียกเขาว่าอาน่า พิมพ์อรก็เรียกตามด้วย พ่อแม่พยายาม
แก้เท่าไรก็ไม่เป็นผล สุดท้ายด้วยความที่เห็นว่าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย
ก็ปล่อยเลยตามเลยมาจนทุกวันนี้

จนกระทั่งเมื่อตอนที่บัณฑิตารีย์คลอดลูกสาว พิมพ์อรไปเยี่ยมหลอน
พร้อมกับนินดาหรือหนูกิก ญาติของบัณฑิตารีย์ซึ่งปัจจุบันก็เรียนอยู่
มหาวิทยาลัยเดียวกันกับพิมพ์อรด้วย แต่คนละคณะ และปัจจุบันทั้งสอง
ก็สนิทสนมกันดี... ตามศักดิ์แล้วเด็กหญิงจะต้องเรียกนินดาว่าน้า ส่วน
พิมพ์อรนั้นเป็นที่ หากด้วยความที่ทั้งสองมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน นินดา
เลยรับไม่ได้ที่จะต้องโดนเรียกว่าน้าให้แกอยู่ฝ่ายเดียว หลอนเลยพยายามจะ

ให้พิมพ์อรกลายเป็นอาของเด็กหญิงจินต์ หลังจากตีกันอยู่พักหนึ่ง พิมพ์ออร์กก็แก้ปัญหาด้วยการบอกให้วินิตาเป็นพี่สาวของจินต์ด้วยอีกคน พวกผู้ใหญ่ฝั่งหล่อนก็ปนกันบ้าง หากปนเพราะเห็นว่าวินิตาองแเงไร้สาระมากกว่า เพราะเรื่องการลำดับญาติ

ตอนนี้จินต์ยังพูดได้แค่คำง่าย ๆ อย่าง 'หม่า' หรือ 'แม่' 'ไม่รู้เหมือนกันว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร แต่ที่แน่ๆ บัณฑิตารีก็อดเอามากระเช้าพิมพ์อรในทุกครั้งที่มีโอกาสไม่ได้ เพราะตอนแรกเธอยืนกรานจะเรียกลิปปนนท์ว่าอาตามที่เคยชิน ทว่าพอถึงคราวตัวเองกลับยึดหลักการลำดับญาติอย่างเหนียวแน่นทีเดียว

พิมพ์ออร์กตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเมื่อเหลือบไปเห็นสองหนุ่มเดินเข้ามาในห้อง เธอยกมือไหว้แล้วเปลี่ยนคำพูดเป็นคำทักทายแทน

"สวัสดิ์ค่ะคุณอาลิป พี่เทียน" ความจริงเทียนอายุมากกว่าลิปปนนท์ แต่เนื่องจากเธอเรียกปุ่นจนมาว่าพี่ เธอเลยคิดว่าควรเรียกสามีของอีกฝ่ายว่าพี่ให้เข้าคู่กัน

"แหม วันนี้กลับมาพร้อมกันเลยนะคะ" ปุ่นจนมาเงยหน้าทักสามีขณะอุ้มลูกชายขึ้นมาจากคอก

"ก็วันนี้ตอนบ่ายพวกเรามีนัดเจอกันที่ท่าเรือ"

"เออจริงด้วย...เอ้ออีกแล้วลิเรา" หล่อนพิมพ์ำขณะที่ฝ่ายสามีก็ก้มลงมาจูบหน้าผากหล่อนอย่างไม่สนสายตาใคร จากนั้นเขาก็หันไปเล่นกับลูกชายสุดที่รักในอ้อมแขนภรรยา

ขณะเดียวกันลิปปนนท์ก็ทักทายกมลพรแล้วตรงไปอุ้มลูกสาวขึ้นมากจูบศีรษะทุย ก่อนจะเดินไปทრุดตัวนั่งข้างบัณฑิตารี

"กินวุ้นนมสดไหม" หล่อนถาม เมื่อสามีอัปากรอรับหล่อนก็ตักวุ้นในถ้วยที่ถืออยู่ส่งเข้าปากเขา

"วันนี้ว่างทำขนมด้วยเหอ"

"คุณย่าอยากกินนะ วันนวมสตกี้ไม่ได้ทำยากอะไร"

พิมพ์อรเฝ้ามองสองคู่ชู้ชู้ด้วยสายตาชื่นชม...ตลอดหลายปีมานี้ ทั้งสองคู่กลายเป็นต้นแบบคู่รักในฝันของเธอ โดยเฉพาะปณทาร์ยีนั่นถือเป็น ไอดอลของเธอทีเดียว ก่อนหน้านั้นเธอไม่สนิทกับครอบครัววงศ์วิระเลย แถมค่อนข้างเกรงสปีปนหน้ด้วย แต่ก็มาสนิทสนมกันได้เพราะปณทาร์ยีนี่เอง นอกจากนี้หล่อนยังมีคุณสมบัติของแม่ศรีเรือนเต็มเปี่ยม งานในบ้านถือว่าไม่มีที่ติ งานนอกบ้านก็ทำได้ดี หล่อนสอนเธอทุกเรื่องตั้งแต่กรียามารยาท งานฝีมือ งานครัว ไปจนถึงดนตรี แม้ทุกวันนี้เธอยังเทียบเคียงอีกฝ่ายไม่ได้ หากก็ต้องถือว่าพัฒนาจากเด็กกะโหลกกะลาเมื่อหลายปีก่อนมากทีเดียว

อย่างน้อยแม่ของเธอก็เลิกป่นว่ามีลูกสาวกระโดดกระเดกไปนานแล้ว แถมท่านก็ดูภาคภูมิใจทุกครั้งทีเธอทำขนมหรือทำอาหารให้กินด้วย...

พิมพ์อรคิดมาตลอดว่าชีวิตของปณทาร์ยีน่าอิจฉา...ครอบครัวเดิมก็ดี มีเพื่อนสนิทที่รักและอยู่ด้วยกันเหมือนพี่น้อง ได้ทำงานที่ตัวเองอยากทำ ได้แต่งงานมีสามีที่คุณสมบัติเลิศเลอและรักเดียวใจเดียว แถมตอนนี้มีลูกสาวที่น่ารักเป็นโซ่ทองคล้องใจอีกต่างหาก...หรือกระทั่งคู่ของเทียนกับ ปุณณมาเองก็รักกันจนน่าอิจฉา เธอละปลื้มจริงๆ ผู้ชายที่ประกาศความรักที่มีต่อภรรยาของเขาแบบไม่อายใครอย่างสม่ำเสมอเนี่ย

อันที่จริงเรื่องอื่นก็ไม่เท่าไรหรอก พิมพ์อรคิดว่าชีวิตในส่วนอื่นๆ ของตัวเองก็ดีเหมือนกัน ไม่ว่าจะครอบครัวหรือเพื่อน การงานก็คงต้องรอดูตอนเรียนจบ กระนั้นการมีสามีที่ดีนี้ก็ต้องอาศัยบุญพาวาสนาส่งเหมือนกัน... ทุกวันนี้ล้าพังผู้ชายแท้ๆ ก็หายากแล้ว จะหาผู้ชายดีๆ ก็ต้องยิ่งยากเข้าไปใหญ่ ดังนั้นเธอจึงอิจฉาสองสาวเรื่องนี้เป็นหลัก

แต่นึกไปนึกมา บางทีเธออาจไม่ควรตั้งเงื่อนไขอะไรมากเกินไป เพราะ

เขวากันว่าเกลียดอะไรก็ได้ อย่างนั้น มันอาจจะไม่เป็น อย่างนั้นเสมอไป หากไม่เสียงน่าจะดีกว่า

"สวัสดีครับทุกคน"

เสียงทักทายแปลกปลอมดังขึ้น ดึงให้พิมพ์อรที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ หันไปมอง แล้วเธอก็ชะงักก็กเมื่อได้เห็นเต็มตาว่าผู้มาเยือนคือใคร...ซึ่งอีกฝ่ายก็มีที่ท่าไม่ต่างจากเธอนัก

"อ้าว วัต ไม่เห็นบอกเลยว่าจะมา" ปณศารีย์ส่งเสียงทักเป็นคนแรก

"พอดีนัดลูกค้าในเมืองนะ พอดีเสร็จเลยแวะมาหาหลานเสียหน่อย แล้วก็กะจะมาเซอร์ไพรส์ปณด้วย..." ภควัตถกจากพิมพ์อรไปหาคนถามด้วยท่าทางหน่ายๆ "ไม่นึกว่าจะเซอร์ไพรส์เสียเอง"

"นายนี่นะ..." ปณศารีย์ส่ายหน้าอย่างระอา ขณะที่พิมพ์อรถลึงตาใส่ภควัตอย่างขุ่นเคือง

นี่ไง คิดยังไม่ทันไร...บุรุษที่ไม่พึงปรารถนาก็โผล่มาเลย!

บทที่ 1

"คิดดูสิบัว เมื่อวานนะอาหารเต็มโต๊ะ แต่เพราะมีพี่วัตนั่งอยู่ด้วยฉันเลย
มัวแต่เถียงกับเขา กินอะไรก็ไม่รู้รสเพราะต้องคิดตลอดว่าจะเอาคืนเขาอย่างไร
อ้อ คิดแล้วเครียด!" พิมพ์อรบ่นสีหน้าหงิกงอขณะเก็บหนังสือเรียนเข้า
กระเป๋าสะพายใบโต

"จ้าๆ ฉันเชื่อแล้วว่าเธอเครียด เล่นปนตั้งแต่ก่อนเรียน ตอนเบรก
จนกระทั่งเรียนเสร็จก็ยังปนเนี่ย"

"แหม มันก็น่าปนไม่ใช่หรอบัว เรื่องกินนี่เรื่องใหญ่เลยนะ คนอุตสาหกรรม
มีของอร่อยๆ ให้กิน แต่ดันต้องหงุดหงิดจนไม่ได้ลิ้มรสความอร่อยอย่าง
เต็มที่นะ"

พิสซาหรือบัวที่ยืนเก็บของอยู่ข้างๆ หัวเราะเบาๆ โดยไม่ต่อความอีก
พิมพ์อรเลยได้แต่พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ แล้วสงบปากสงบคำ ชักู้ตัวว่า
ปนมากเกินไปแล้วเหมือนกัน

แต่ทั้งหมดนี้มันก็เป็นความผิดของภควัตนะแหละ!

เรื่องของเรื่องก็คือเธอเขม่นกับภควัตมาตั้งแต่แรกๆ ที่รู้จักกัน ชายหนุ่ม
เป็นญาติพี่น้องของบัณฑิตารีย์ แต่เขาหวงญาติมาก แถมไม่ชอบหน้าลิปปนนท์

เลยชั้ดกับเธอซึ่งตอนนั้นกำลังเซียร์ผู้เป็นอาอยู่พอดี เธอกับเขาเลยปะทะกันอยู่เนืองๆ หากสุดท้ายบัณฑิตก็กับลิปปนนั้นก็คบหาดูใจจนกระทั่งแต่งงานกันในที่สุด เรื่องนี้ทำให้เธอสะใจอย่างยิ่ง แม้เธอกับเขาจะต้องกลายเป็นญาติจากการเกี่ยวดองกันก็ตาม

พูดกันตามจริงตั้งแต่บัณฑิตกับลิปปนนั้นแต่งงานกัน ความสัมพันธ์ของเธอกับภควัตก็ดีขึ้น อย่างน้อยสรรพนามที่ใช้เรียกกันและกันก็กลายเป็นพี่น้องตามอายุอย่างที่ควรเป็น ไม่ใช่คุณกับฉันอย่างก่อนหน้านั้น เขากับเธอทำตัวดีต่อกันมากขึ้นด้วย เพราะอย่างไรเสียก็ถือเป็นญาติกันแล้ว แต่โดยรวมเธอกับเขาก็ยังได้ลับฝีปากกันเรื่อยๆ เธอรู้สึกว่ามันเป็นเพราะเขาเล่นงานลิปปนนั้นไม่ได้ก็เลยเบนเข็มมาหาเรื่องเธอแทนเป็นการแก้แค้นใจ แถมไม่รู้ทำไมความเห็นของเธอกับเขาในเรื่องใดๆ ก็ไม่ค่อยตรงกันเสียด้วย ผลคือเธอกับเขาเถียงกันได้ไม่รู้จบ กระทั่งแม่แต่ญาติๆ ที่เคยบ่นยังเลิกบ่นเพราะเมื่อ

มันก็ใช่ที่พิมพ์รักไม่เคยทะเลาะกับภควัตแบบจริงๆ จังๆ และเธอก็ไม่ได้เกลียดเขา ครั้งนี้เธอก็ไม่ได้โกรธหรือเกลียด แต่เธอรำคาญ! ถ้าเขาจะก่อกวนเธอก็ควรเลือกเวลาหน่อย ใครเขาหาเรื่องกันตอนกินข้าวบ้างเล่า!

"แล้วนี่เธอจะกลับเลยหรือเปล่า" พิษซาถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนเงียบไป ปกติแล้ววันนี้พวกเธอจะมีเรียนทั้งเช้าและบ่าย แต่เนื่องจากช่วงนี้ใกล้สอบมากแล้ว แทบทุกวิชาเรียนจึงปิดคอร์สไปเรียบร้อยแล้ว หากอาจารย์บางท่านก็เมตตาเรียกนักศึกษามาติวเพิ่มให้ก่อนสอบโดยอาศัยช่วงเวลาที่ยาวนี้เอง วันนี้พวกเธอมีติวช่วงเช้าเท่านั้น ส่วนช่วงบ่ายว่าง

"กลับสิ จะไปเล่นกับยายหนูจิ้นตร์อพีดนตรี ฉันบอกเธอแล้วใช้ไหมว่าวันนี้พีดนตรีจะมา" พิมพ์รักหันไปถามเพื่อน

ดนตรีคือน้องชายแท้ๆ ของบัณฑิต เขาเป็นอีกคนที่เธอนับถือมาก นอกจากจะมีนิสัยตรงข้ามกับภควัตและมักจะเป็นแนวร่วมกับเธอเสมอแล้ว

เธอก็ชื่นชมที่เขาคือเป็นเกษตรกรยุคใหม่ กลับมาพัฒนาบ้านเกิดที่ต่างจังหวัด หลังจากได้ทุนไปเรียนต่อปริญญาตรีที่สหรัฐอเมริกา เรียกได้ว่าทิ้งหล่อและเก่งทีเดียว ที่สำคัญคือเขาใจดีกับเธอมากๆ ด้วย...ปกติถ้าบัณฑิตกรีฑาไม่พาลานสาวกลับไปเยี่ยมบ้านที่ต่างจังหวัด ครอบครัวของหล่อนก็จะมากรุงเทพฯ ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่บางสัปดาห์ดนตรีก็มาคนเดียว วันนี้ชายหนุ่มจะเอาข้าวปลอดสารพิษที่ปลูกเองมาให้ หลังจากที่ต้องรู้จักกันแรกๆ เขาเอาข้าวปลอดสารพิษมาฝากแม่ของเธอแล้วท่านดีใจจนซื้อมากินที่บ้าน ต่อเนื่องมาจนถึงวันนี้

พิมพ์อรรถตั้งใจไว้ว่าจะฟ้องดนตรีเรื่องที่ภควัตก่อกวนเธอเมื่อเย็นวาน ให้นำเลย!

"บอกแล้ว" พิสาขพยักหน้าหงิกหงัก "แต่นี้กว่าพี่เขาจะมาถึงเย็นๆ แล้วบายนี้เธอก็ว่างใจ"

"ก็ว่างแหละ แต่จะไปเล่นกับน้องจินต์ เมื่อก่อนมีตัวก่อกวนจนได้เล่นกับน้องแป็บเดียวเอง" พอพูดถึงภควัตแล้วเธอก็ทำปากยื่นอีกรอบ ก่อนที่จะทำท่านี้ขึ้นได้ "เออ หรือว่าเธอจะหาเพื่อนกินข้าวละ ถ้าฉันนั่งอยู่ต่อก่อนก็ได้นะ"

"ไม่ต้องหรอก ฉันแค่ถามดู เพื่อเธออยากได้คนอยู่เป็นเพื่อน แต่ในเมื่อเธอมีอะไรให้ทำ ฉันก็กลับไปกินข้าวที่บ้านดีกว่า"

"อาฮะ ขอบใจนะ" พิมพ์อรรถส่งยิ้มสดใสกลับไป "แล้วนี่คนขับรถรออยู่ที่ตึกจอตรถที่เดิมใช่ไหม วันนี้ฉันก็จอตรถไว้ที่นั่น เดี่ยวฉันเดินไปส่งเธอให้ถึงรถเลยแล้วกัน"

"ไม่ต้องถึงขั้นนั้นก็ได้"

"ต้องสิ เพื่อลุงคนขับรถจะเอาไปรายงานคุณแม่เธอ ท่านจะได้ไว้ใจฉันมากขึ้นใจ" เธอยิ้มทะเล้น พิสาขเลยหัวเราะออกมา

พิมพ์อรรถได้พบกับพิสาขตอนช่วงรับน้องด้วยความที่มีคำขึ้นต้นชื่อ

ใกล้เคียงกัน เลขรหัสประจำตัวจึงอยู่ติดกัน เธอจำอีกฝ่ายได้ทันทีว่าเรียนอยู่โรงเรียนมัธยมเดียวกัน เพราะหล่อนเป็นพวกหน้าตาดี ผลการเรียนเด่น แต่ถึงเธอจะมนุษยสัมพันธ์ดี รู้จักใครต่อใครไปทั่วก็ไม่ได้รู้จักหล่อนเป็นการส่วนตัวมาก่อน ทั้งเพราะนิสัยเก็บเนื้อเก็บตัวของหล่อนและการที่ไม่เคยเรียนห้องเดียวกันหรือมีกิจกรรมใดๆ ร่วมกันเลย

พิสชาเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อยและมารยาทงามมาก แต่ด้วยความที่เรียนโรงเรียนสตรี แทบไม่ได้ข้องแวะกับเพศตรงข้าม แถมพ่อแม่เลี้ยงมาแบบไขว่ในหิน เป็นลูกคนเดียวอีกต่างหาก เมื่อบวกกับนิสัยค่อนข้างขี้อายของหล่อนแล้ว ผลคือหล่อนมีอาการเกร็งกับพวกผู้ชายอย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ในคณะบริหารธุรกิจจะมีผู้ชายไม่เยอะเท่าไร ที่เป็นชายแท้ก็ยิ่งน้อยลงไปอีก แต่พวกนั้นก็สนใจสนอกสนใจพิสชากันออกนอกหน้า เพราะหล่อนหน้าตาดี ตัวเล็กน่ารัก เรียกว่าเป็นดาวเด่นในหมู่เฟรชชีเลยทีเดียว

พิสชาเกาะเธอไม่ปล่อย พิมพ์อรเองก็สนใจอีกฝ่ายเลยทำตัวเป็นองครักษ์ให้หล่อนจนกระทั่งกลายเป็นเพื่อนซี้กัน ตอนปีหนึ่งพวกเธอเรียนห้องเดียวกันเกือบทั้งหมด ครั้นเลือกสาขาวิชาเอกพวกเธอก็เลือกเหมือนกันอีก พวกเธอจึงตัวติดกันเป็นปาท่องโก๋ทีเดียว...อย่างไรก็ตาม ถึงทุกวันนี้จะพูดได้ว่าอาการประหม่าเพศตรงข้ามของพิสชาลดลงมากแล้ว หากมันก็ยังไม่หายขาดเสียที พิมพ์อรคิดว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะลักษณะการเลี้ยงดูของครอบครัวหล่อนด้วย หล่อนเคยเล่าให้ฟังว่าก่อนหน้านี้หล่อนมีคู่แฝด แต่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเล็ก ตั้งแต่นั้นที่บ้านจึงประคบประหงมหล่อนดุจไขว่ในหิน ขนาดที่ทุกวันนี้ยังส่งคนขับรถมาเฝ้ารอรับกลับบ้าน

ขนาดพิมพ์อรเองยังต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าพ่อแม่ของพิสชาจะไว้วางใจและอนุญาตให้ลูกสาวไปเที่ยวด้วยได้บ้าง ทำนองว่าไปดูหนังหรือเดินเที่ยวห้าง ซึ่งความจริงส่วนหนึ่งก็เป็นเครดิตของพ่อแม่เธอด้วยซ้ำฐานที่มิ่วงศ์ตระกูลหน้าที่การงานที่ดี

"นี่ แล้วตกลงหลังสอบวันอังคารหน้าเธอจะไปดูมิวสิคัลกับฉันใช่ไหม"

"นั่นเพิ่งสอบวันแรกเสร็จเองนะ"

"แหม กว่าจะสอบอีกวิชาอีกตั้งสามวัน แถมจะได้เป็นการคลายเครียด
ล้างวิชาที่สอบเสร็จออกจากสมองด้วยใจ" พิมพ์อรพูดเจ้อย่างแจ้ว "ตอนแรก
เธอบอกว่าอยากดูมิวสิคัลเรื่องนี้ไม่ใช่เหรอ บัตรก็หายากจะตาย นี่ดูสำหรับ
ได้วันที่พอเหมาะเลยนะ"

"ที่ได้วันที่พอเหมาะก็เพราะเธอบอกตารางสอบของพวกเราให้พี่เขารู้
ไม่ใช่เหรอ" พิศซาหันมามองเพื่อนสนิท

"ฉันก็แค่เปรยๆ ว่าถ้าได้ตัวเย็นวันสอบก็น่าจะดีเท่านั้นเอง" พิมพ์อร
แก้มเสียงสูงก่อนจะฉีกยิ้ม "โอ้ บ๊ว เธอก็รู้ว่าตัวมิวสิคัลเรื่องนี้หายากขนาด
ไหน ฉันก็รู้นะนะว่าที่เข้าไปถือว่าเป็นการหาประโยชน์จากพี่เขาอยู่หน่อยๆ
แต่จะให้ทำใจได้ละ ฉันอยากดูเรื่องนี้จริงๆ นี่นา จะให้บินตามไปดูที่บรอดเวย์
ก็ไม่ไหวนะ กว่าจะเก็บเงินได้ป่านนั้นเขาก็คงเปลี่ยนตัวแสดงไปแล้ว"

'พี่' ที่พวกเธอทั้งสองกำลังพูดถึงคืออรรถนนท์ เพื่อนของดนตรี สถานะ
ปัจจุบันคือกำลังตามจีบพิศซา...เรื่องมันเริ่มจากตอนที่ดนตรีแะมาหาพิมพ์อร
ที่มหาวิทยาลัยเมื่อเกือบหนึ่งปีก่อน พิศซาซึ่งตัวติดกับเธออยู่แล้ว
ก็ติดสอยห้อยตามมาด้วย แต่ปรากฏว่าดนตรีก็ไม่ได้มาคนเดียวและพ่วง
เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยสมัยไปเรียนที่อเมริกาไปด้วยเช่นกัน อรรถนนท์
ตกหลุมรักพิศซาตั้งแต่แรกเห็น ซึ่งทุกคนในที่นี่ก็รู้อันนี้ถึงเพื่อนเธอด้วย
ปัญหาก็คือแค่คุยกับผู้ชายหล่อแล้วยังเกร็ง นับประสาอะไรกับการมีคนมาจีบ
ก่อนหน้านี้หล่อนก็ปิดประตูใส่ทุกราย โดยมีเธอเป็นน้องครีษณ์ฝ้าประตูอีกชั้น

พูดกันตามจริงอรรถนนท์เป็นผู้ชายที่มีโพรไฟล์ดีมาก... เขาหน้าตา
ใช้ได้ การศึกษาดี หน้าทำการงานไม่ต้องพูดถึงเพราะครอบครัวทำธุรกิจ
ธนาคาร ส่วนนิสัยเท่าที่รู้จักกันเบื้องต้นก็ถือว่าสุภาพและมารยาทดี ดนตรีเอง
ก็บอกว่าอรรถนนท์เป็นคนนิสัยดีและติดดิน แต่เมื่อพิศซาสายหน้า พิมพ์อร

ก็ต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นยันต์กันผู้ชายให้เพื่อนอย่างแน่วแน่เข้มแข็งดุจเดิม
อย่างไรก็ตาม ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่วันแรกที่ได้เจอกันจนถึง
วันนี้ อรรถนันทน์ไม่เคยละความพยายาม แต่ขณะเดียวกันก็ไม่เคยทำให้
พิสซาไม่สบายใจด้วย เขาเข้าใจเรื่องทีที่หล่อนไม่คุ้นชินกับเพศตรงข้ามและ
ไม่เคยรุกเข้ามาใกล้เกินไป เขาเลือกจะยืนห่างๆ ทว่าอยู่ในระยะสายตาของ
พิสซาเสมอ บอกให้หล่อนทราบว่าเขายังคงคิดและรู้สึกเหมือนกับวันแรก
ที่ได้พบหล่อน และเขาก็ไม่เคยพลาดโอกาสที่จะแสดงความปรารถนาดีหรือ
ให้กำลังใจในโอกาสต่างๆ กระทั่งเมื่อมีปัญหาเขาก็ยื่นมือเข้ามาช่วยทันที
ซึ่งไม่ใช่แค่กับพิสซา แต่ยังเลยเถิดมาถึงเพื่อนสนิทอย่างพิมพ์อรด้วย

พิมพ์อรสังเกตเห็นตั้งแต่แรกๆ ที่เดียวว่าอรรถนันทน์แตกต่างจากผู้ชาย
คนอื่นๆ ที่พยายามเข้าหาเพื่อน ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่พิสซาเธออาจจะเลี้ยวกลับ
มาสนับสนุนชายหนุ่มแบบเนียนๆ แล้วก็ได้ แต่ในเมื่อเป็นพิสซา เธอจึง
ไม่กล้า ด้วยเกรงว่ามันอาจจะทำให้เพื่อนเธอยิ่งพยายามหนีห่างจากผู้ชาย
เข้าไปใหญ่ เธอเลยได้แต่เอาใจช่วยอรรถนันทน์อยู่เงียบๆ เพราะรู้ว่าโดย
พื้นฐานแล้วเพื่อนไม่ได้เกลียดเขา ซึ่งจนถึงตอนนี้ก็นับว่าเรื่องราวของทั้งสอง
พัฒนาและมีแนวโน้มไปในทางที่ดี อย่างน้อยเดี๋ยวนี้พิสซาก็คุยกับอรรถนันทน์
ได้แล้ว มีการยืนตรงหน้าและสบตาเขาบ้างนิดๆ หน่อยๆ มีเบอริโทรกันด้วย
แต่ขนาดแค่เขาแซตมาคุยเพื่อนเธอก็ยังไม่ค่อยกล้าตอบยาวๆ บอกว่าเกรง
จะเป็นการให้ความหวังเขาเกินไป เธอฟังแล้วเหนื่อยแทนอรรถนันทน์ ทว่า
ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจ

ล่าสุดเมื่อสองเดือนก่อนอรรถนันทน์ไปฮ่องกงและซื้อขนมมาฝากพวกเธอ
เขาหอบหิ้วของฝากมาที่มหาวิทยาลัยและได้พบพวกเธอกำลังพยายามกดจอง
ตั๋วมิวสิคัลเรื่องหนึ่งอยู่แต่ไม่สำเร็จ เนื่องจากปีนี้มิวสิคัลเรื่องที่ว่าได้นักร้องดัง
คนหนึ่งมาร่วมแสดงและออกทัวร์ทั่วโลกด้วย บัตรจึงถูกขายหมดเกลี้ยงอย่าง
รวดเร็ว อรรถนันทน์บอกว่าร้านอาหารของครอบครัวเขาเป็นสปอนเซอร์ ดังนั้น

เขาจึงสามารถหาบัตรให้พวกเธอสองคนได้ไม่ยาก พิสาขาค่อยอยากรับบัตรไว้ แต่เธอก็บอกว่าถึงเขาไม่เอาบัตรมาให้พวกเธอ ก็ต้องให้คนอื่นอยู่ดี ในเมื่อมันเป็นบัตรสปอนเซอร์ หล่อนเลยไม่ได้โต้แย้งอีก

อย่างไรก็ตาม มันมีปัญหายุ่งยากตรงที่ช่วงเวลาที่มิวสิคัลมาแสดงเป็นช่วงสอบของพวกเธอพอดี และตารางสอบก็เพิ่งออกเมื่อเดือนก่อนนี้เอง บัตรชมมิวสิคัลที่ได้มาจากอรรถนทท์เป็นวันที่อยู่กึ่งกลางระหว่างวันสอบ เธอเลยลองเปรยเป็นเชิงปนให้เขาได้ยิน ซึ่งเขาก็อุตส่าห์ไปเสาะหาจนได้บัตรชมมิวสิคัลในวันและรอบที่เธอต้องการมาจนได้

นี่ลองถ้าอรรถนทท์มาจับเธอไม่ใช่พิสาขา เธอจะจับเขาไว้ไม่ปล่อยเลย!

"ไปเถอะนะบัว ไหนๆ ก็ได้บัตรมาแล้ว พี่อรรถอุตส่าห์ไปหารอบวันที่ดีมาให้ห็นะ" พิมพ็อร์เริ่มตื้อนอดอ้อน เธอทราบดีว่าเพื่อนไม่ใช่คนใจแข็ง

"ที่ไม่ค่อยอยากไปก็เพราะเขานี้แหละ"

"เขาก็แค่ขอไปดูด้วยเองนะ" เธอร้อง

อันที่จริงเธอก็แปลกใจเหมือนกันที่อรรถนทท์พูดถึงเรื่องนี้ตอนมาหาพวกเธอที่มหาวิทยาลัยเพื่อส่งข่าวเรื่องบัตรชมมิวสิคัล... ความจริงเขาก็แค่มาเจอหน้าพิสาขานั้นแหละ เพราะถ้าอยากส่งข่าวแค้โทรหาเธอหรือส่งข้อความบอกเพื่อนเธอก็ได้ ต่อให้หล่อนไม่คิดจะตอบอะไรไปมากกว่าคะหรือขอบคุณก็ตาม ตอนนั้นเพื่อนเธอมัวแต่อึ้ง ด้วยความที่สำนึกในบุญคุณของเขา เธอเลยตอบรับเสียเอง

ยังไงเสียอรรถนทท์ก็คือผู้มีพระคุณ ไม่ใช่ครั้งแรกและครั้งเดียวเสียด้วย ดังนั้นเธอคิดว่าควรจะตอบแทนเขาสักนิด

"นี่ เธอไม่ได้ไปกับเขาสองคนเสียหน่อย ฉันก็อยู่ คิดเสียว่าไปเป็นเพื่อนฉันก็ได้... เออเป็นว่าเธอไปนะบัว เธอเองก็อยากดูอยู่แล้วนี่นา เตียวฉันจะนั่งคั่นกลาง จะยืนขวาง จะไม่ให้เขาเข้าไปใกล้เธอละเอ้อ! ไปนะๆ พลีสๆ" พิมพ็อร์เกาะแขนเพื่อนแล้วออดอ้อนด้วยความสามารถทั้งหมดที่มี ผลคือ

พิสซาใจอ่อนในที่สุด

"ความจริงที่เขาจะไปด้วยนะไม่เท่าไรหรอก ยังไงมันก็บัตรของเขาอยู่แล้ว และก็ไม่ได้ไปกันสองคน... แต่ฉันกลัวมีคนมาเจอแล้วเอาไปบอกคุณพ่อคุณแม่มากกว่า"

"ก็บอกว่าไปเป็นเพื่อนฉันไง นี่ไม่ได้จะให้โกหกนะ แต่เธอก็ไปเป็นเพื่อนฉันจริงๆ ไม่งั้นฉันก็ต้องไปกับเขาตามลำพังเหมือนกันจริงไหม"

พิสซาสบตากับเพื่อนก่อนจะพยักหน้ารับเบาๆ ขณะที่พิมพ์อรก็มองปฏิภาณนั้นอย่างลึกลับเต็มที...

ได้ไปดูมิวสิคัลแบบไม่ต้องรู้สึกผิดต่ออรรถนันท์แล้ว!

สองสาวคุยกันไปเรื่อยๆ ระหว่างเดินไปยังอาคารจอดรถ แต่แล้วพิมพ์อรก็ต้องสะดุ้งโหยงเพราะลู่ๆ ก็มีคนกระโดดมาประชิดตัว ตามด้วยแขนยาวๆ ที่พาดลงบนป่า

"ฮัลโหลสองสาว จะกลับกันแล้วหรือ"

"ป้อ! เล่นอะไรไม่รู้ ตกใจหมด!" พิมพ์อรเอะอะทันที

ปวรุตม์เป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนประถมต้นของเธอ ตอนนั้นเธอเรียนโรงเรียนสหศึกษาในละแวกบ้านก่อนจะย้ายไปเรียนโรงเรียนหญิงล้วนเพราะการย้ายบ้าน... สมัยเด็กๆ เขาตัวอ้วนและขี้แยจนโดนแกล้งบ่อยๆ แต่เธอชอบเข้าไปตีชู้ทำตัวสนิทสนมกับเขา เนื่องจากเธอเป็นลูกคนเดียวและมักจะเหงาอยู่เสมอ เธอเลยคิดว่าเขาซึ่งเพื่อนคนอื่นไม่ค่อยเล่นด้วยก็คงจะเหงาเหมือนกัน ไปๆ มาๆ เขาก็ติดเธอแจ ทว่าพอเธอย้ายโรงเรียนแล้วก็ไม่ได้ติดต่อกันอีก อันที่จริงเธอลืมเขาไปแล้วด้วยซ้ำ

จนกระทั่งวันงานรับน้องใหม่ของคณะ ลู่ๆ ปวรุตม์ก็มาทักทายเธอ หลังจากพยายามทบทวนความทรงจำให้เธออยู่พักใหญ่เธอก็จำเขาได้... มันก็ไม่ใช่ว่าความจำเธอแย่นักหนาหรอก แต่ตอนนี้เขาไม่ใช่เด็กตัวอ้วนขี้แย

ในความทรงจำของเธออีกแล้ว ตรงข้ามเขาตัวสูงใหญ่และหน้าตาดีมากด้วย ดีขนาดที่ได้รับความนิยมให้เป็นเดือนคณะที่เดียว ตอนแรกเธอก็ไม่ได้คิดว่า จะกลับมาสนิทสนมกับเขาอีก อย่างไรก็ตามเสียเรื่องก็ผ่านมานานแล้ว แต่ไปๆ มาๆ กลายเป็นว่าเขามาตีซึกกับเธอเอง ด้วยเหตุผลว่าเขาไม่เคยลืมความใจดีมีน้ำใจ ที่เธอมีต่อเขาสมัยเด็กๆ เลย ขนาดที่พอเห็นชื่อนามสกุลเธอครั้งแรกใน ใบรายชื่อนักศึกษาของคณะเขาก็จำได้ทันที แล้วพอได้เจอหน้าเขาก็ยิ่งมั่นใจ เพราะเธอไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปจากสมัยเด็กเท่าไรเลย

"ขวัญอ่อนจัง" ชายหนุ่มหัวเราะรำตามประสาคนอารมณ์ดีขณะดึงแขน ออกจากป่าของเธอ "แล้วนี่กำลังจะไปตีกจอตรถกันใช่ไหม เดี่ยวเราเดิน ไปส่งนะ"

"ว่างจิงนะยะ" พิมพ์อรกลอกตา

"เราว่างเพื่อพิมพ์ตลอดล่ะ"

"พูดแบบนี้แสดงว่าหนีสาวมาอีกแล้วสิ"

ปวรุตม์เป็นหนึ่งในผู้ชายที่พิสซาคูด้วยได้อย่างค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะเขาสนใจพิมพ์อรมากกว่าหล่อน ซึ่งผิดไปจากผู้ชายส่วนใหญ่ที่มัก ตรงมาจีบหล่อน... ตอนแรกปวรุตม์ก็ทำท่าเหมือนจะจีบพิมพ์อรเหมือนกัน แต่ไปๆ มาๆ คงเปลี่ยนใจเพราะคิดว่าเหมาะจะเป็นเพื่อนกับเธอมากกว่า เธอกับเขาจึงอยู่ในสถานะเพื่อนสนิทจนถึงวันนี้ เพียงแต่ตั้งแต่แยกสาขา วิชาเอกแล้วก็ได้เจอกันน้อยลงบ้าง

"เฮ้ย จะหนีทำไม เราแค่เห็นพิมพ์กับบัวเดินผ่านเลยมาหาเท่านั้นแหละ นี่ไม่ได้เจอกันตั้งนานแล้ว"

"ก็จริงแะ" พิมพ์อรพยักหน้าหงึกหงัก ถึงจะเรียนกันคนละเอก แต่ โดยทั่วไปแล้วเธอกับเขาก็มักจะยังเจอกันแวบๆ ในตึกคณะ ทว่าในรอบ สัปดาห์ที่ผ่านมาเธอเพิ่งเจอหน้าเขาวันนี้เอง

ทั้งสามคนเดินคุยกันเรื่องการหาสถานที่ฝึกงาน นักศึกษาคณะ

บริหารธุรกิจถูกกำหนดให้ต้องฝึกงานในช่วงภาคเรียนฤดูร้อนของชั้นปีที่สาม เป็นเวลาสองเดือน และพวกเธอก็ต้องหาสถานที่ฝึกงานให้ได้ภายในสองเดือน ข้างหน้านี้ คณะมีรายนามบริษัทที่รับนักศึกษาฝึกงานทุกปีมาให้ มีทั้งบริษัท เล็กและใหญ่ในหลากหลายอุตสาหกรรม แต่ใครจะหาบริษัทฝึกงานเองก็ได้

พูดตามจริงคณะบริหารธุรกิจทำงานได้กว้างมาก ตัวพิมพ์เองเลือก เรียนคณะนี้เพราะไม่รู้จะเรียนอะไร จนถึงตอนนี้ก็ไม่รู้ว่าตัวเองอยากทำงาน อะไรแน่ พวกเพื่อนเธอหลายคนก็มีปัญหาคล้ายกัน ตัวเธอมีเครือข่ายที่ทำ ธุรกิจอยู่มากมาย เธอจะเลือกฝึกงานที่ไหนก็ได้ แต่เธออยากฝึกกับบริษัท ที่ไม่ใช่ของญาติมากกว่า เพราะเธอสามารถลองเข้าไปศึกษางานในบริษัท ของญาติๆ เมื่อไหร่ก็ได้โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องกับการฝึกงานของมหาวิทยาลัย ตอนนี้เธอหวังพิสดามากกว่า การที่หล่อนประหม่าเพศตรงข้ามอย่างหนัก ทำให้ค่อนข้างน่าเป็นห่วง เธอเลยคิดว่าจะไปฝึกงานที่เดียวกับเพื่อน มีอะไร จะได้ช่วยเหลือกัน ขณะเดียวกันเธอก็จะได้ป้องกันไม่ให้เพื่อนหนีจากโอกาส ที่จะได้หัดพูดคุยกับเพศตรงข้ามด้วย

พูดก็พูดเถอะ พิมพ์อรเชื่อว่าที่พิสดอาการดีขึ้นมาบ้างก็เพราะเธอ ผลักดันนี้แหละ ทำนองว่าเพื่อนใช้เธอเป็นเกราะก็จริง แต่มันก็ทำให้หล่อน ยังยืนอยู่ในวงสนทนา ไม่หนีไปไหนเสียก่อน

พิมพ์อร์กำลังเล่าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกงานที่ไปสืบมาจากพี่สี่ รวมถึงรุ่นพี่ที่จบไปแล้วให้ปวรุทม์ฟัง แต่แล้วเสียงของเธอก็เบาลงเรื่อยๆ เมื่อเห็นนักศึกษาสาวกลุ่มหนึ่งกำลังเดินสวนมา... กันยานุชที่เดินอยู่ ตรงกลางกลุ่มเหยียดริมฝีปากใส่เธอตอนกำลังจะเดินผ่านไป ซึ่งพิมพ์อร์ก ก็ไม่ลังเลที่จะทำแบบเดียวกันเป็นการโต้ตอบกลับไป

"เหมือนเดิมเลยนะ" ปวรุทม์หัวเราะเมื่อเธอพูดจบประโยค

"ยังจะมาซ้ำอีก ก็เพราะนายไม่ใช่หรือไง" หญิงสาวแยกเขี้ยวใส่เดือนคณะ อย่างขุ่นเคือง

"เบาๆ น้าพิมพ์" พิเศษปราม

"แหม ก็มันน่าโมโหเน่ห่าว" พิมพ์อรหันไปอแงกับเพื่อนสนิท

เรื่องมันเริ่มมาตั้งแต่สมัยปีหนึ่งช่วงแรกๆ ที่เธอยังไม่สนิทกับปวรุตม์เท่าไร ตอนนั้นเขาถูกส่งไปทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยร่วมกับกันยานุช ซึ่งเป็นดาวคณะ ด้วยความที่เขาเป็นคนเฮฮาทำให้ทั้งสองสนิทกันอย่างรวดเร็ว และที่ยิ่งไปกว่านั้นคือดูเหมือนกันยานุชจะเข้าใจว่าปวรุตม์ชอบตนเอง แต่ไปๆ มาๆ กลายเป็นว่าเขามาเที่ยวไล่เที่ยวชื่อและให้ความสำคัญกับเธอมากกว่า กันยานุชเลยเสียหน้า พานเขม่นทั้งเธอและปวรุตม์มาจนถึงวันนี้

พอเพื่อนรูปหล่อของเธอจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจหรอก เธอเองก็ไม่ได้เดือดร้อน...แต่มันรำคาญ!

ก็มันใช่ความผิดเธอเสียที่ไหนแล้ว ผู้ชายไม่ชอบแต่ดันมาเขม่นผู้หญิงอีกคนที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

ปัญญาอ่อนที่สุด!

บทที่ 2

หลังแยกตัวจากเพื่อนแล้ว พิมพ์รักก็ตรงดิ่งไปที่บ้านวงศ์วิระทันที เรื่องอะไรจะต้องแวะกินอาหารข้างนอกในเมื่ออาหารทั้งคาวหวานฝีมือภัณฑารีย์นั้น อีอกู ถึงช่วงหลังหล่อนจะไม่ได้ทำอาหารเองบ่อยนักเพราะทุ่มเทเวลาให้กับ การเลี้ยงลูก แต่หล่อนก็ถ่ายทอดวิชาให้เหล่าแม่ครัวแบบไม่หวง ผลคือ เหล่าแม่บ้านก็พลอยทำอาหารเก่งไปด้วย และเธอก็มีความสุขกับทุกมื้อ อาหารในบ้านวงศ์วิระ ถ้ามีโอกาสกินข้าวที่นี่เธอก็จะไม่ยอมพลาด

เมื่อก่อนพอว่างหญิงสาวก็จะไปช่วยภัณฑารีย์กับปุ่นผดมาทำขนม เพราะทั้งสองมีอาชีพเสริมคือการทำขนมไทยขาย หรือไม่เธอก็จะไปเล่นกับ ไทเกอร์และดราโก้ หมาคอร์ก็และแมวพันธุ์ที่ภัณฑารีย์เลี้ยงไว้ด้วยกัน หากปัจจุบันกิจกรรมเบอร์หนึ่งของเธอก็การเล่นกับเด็กหญิงจินต์

เมื่อวานนี้เธอตั้งใจจะมาเล่นกับน้องเสียวหน่อย แต่พอถนัดมา ความ ตั้งใจทั้งหมดก็สูญสิ้น เขาพยายามจะแย่งเธอเล่นกับจินต์และเว จนไปๆ มาๆ พวกเขาอีกโดนทั้งลิปปนนท์และเทียนแยกเขี้ยวใส่ เธอกับเขาเลยจ้อยแล้วหัน มาตีกันเองแทนจนกระทั่งกินข้าวไม่รู้รส แต่วันนี้ไม่มีมารผจญ ดังนั้นเธอ จะเล่นกับหลานแล้วอัฟโพลตรูปภาพให้บางคนอิจฉาจนต้องกลืนใจตายเลย!

"อ้าว วันนี้ไม่มีเรียนปายหรือพิมพ์"

เสียงถามที่ลอยมาทำให้พิมพ์ออร์ซึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตาใช้โทรศัพท์มือถือถือถ่ายรูปเด็กน้อยเงยหน้ามอง จากนั้นเธอก็เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ แล้วทั้งถามและตอบไปพร้อมกัน

"พีคดนตรี ทำไมวันนี้มาเร็วจังละ...พิมพ์ใกล้สอบแล้ว วันนี้อาจารย์เรียกไปตีวเฉยๆ ค่ะ"

"พีเข้ามามีธุระในกรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้าแล้ว พอเสร็จก็มานี่เลย" ชายหนุ่มเดินตรงเข้ามาทักตัวลงนั่งตรงโซฟาใกล้กับคอกกั้นเด็กที่เธอนั่งพาดแขนถ่ายรูปอยู่ เขาเอื้อมมือไปกดขวดเจลล้างมือที่วางอยู่ใกล้ๆ แล้วถูมือไปมา "พีบ๊นกับคนอื่นๆ ไปไหนกันหมดละ"

"คุณอาปัดพาคุณทวดไปจับค่ะ นอกนั้นไม่มีใครอยู่ วันนี้คุณยายออกไปทำผมซ็อบปิ้ง คงกลับเย็นๆ นู่น ส่วนคุณตาจะกลับจากเวียดนามเย็นนี้"

"อืม จันพีไม่ไปกวณคุณทวดของพิมพ์ดีกว่า เดี่ยวรอเจตตอนมือเย็นที่เดียว" ดนตรีตัดสินใจ จากนั้นก็หันไปสนใจหลานสาวที่ยืนมื่อยืนไม่ส่งเสียง อ้อแอ้เรียกจากในคอก แต่ขณะเดียวกันปากก็ยังถามหญิงสาว "แล้วนี่พิมพ์ไม่ต้องอ่านหนังสือสอบหรือ"

"แหม ไม่ใช่ว่าจะสอบวันพรุ่งนี้เสียหน่อย มีเวลาอีกหลายวัน อีกอย่างเมื่อวานพิมพ์ก็ไม่ได้เล่นกับน้องจินต์เลย เก็บกดมากขอบอก" พอสบช่องบิ๊พพิมพ์ออร์ก็เล่าเหตุการณ์เมื่อเย็นวานให้เขาฟังบิ๊บ ซึ่งอีกฝ่ายก็เล่นกับหลานและฟังเงิบๆ ไม่ได้แสดงความเห็นอะไรจนกระทั่งเธอพูดจบ

"ความจริงถ้าพิมพ์ทำเนิ่งๆ ไม่สนใจ เดี่ยววิวตึกเลิกไปเองนั่นแหละ หมอนั่นคงไม่อยากตีกับลมกับอากาศเป็นชั่วโม่งๆ หรือ"

"แหม พูตมันง่ายกว่าทำนะค่ะ"

"ไม่เห็นยากเลย" ดนตรีหันมายิ้มขณะวางร่างเด็กหญิงกลับลงในคอกกั้นเด็กอีกครั้ง

"ไม่ยากสำหรับพี่ดนตรี แต่ยากสำหรับพิมพ์นะสิคะ" เธอถอนหายใจ เอื้ออก "พิมพ์รู้ตัวนะว่าเป็นพวกขี้ขลาด กับคนอื่นไม่เท่าไรหรืออก แต่พอถูก พี่วัตแหงที่ไรสติหลุดทุกที...พิมพ์อยากเป็นคนหนึ่งๆ มีสติแบบพี่ดนตรีจัง"

"น่าจะเป็นอย่างที่คุณนั่นแหละ พอพิมพ์โตขึ้นอีกหน่อยก็น่าจะดีขึ้นเอง ตอนเด็กๆ พี่ก็ไม่ได้เป็นแบบนี้หรืออก"

วิธีที่ดนตรีพูดฟังเหมือนเป็นการให้กำลังใจจากผู้ที่เคยมีประสบการณ์ มาก่อน พิมพ์อรคงจะเชื่อไปแล้วถ้าบัณฑิตยี่ไม่เคยเล่าให้ฟังว่าน้องชายเป็น พวกร้ายกาจสุดๆ หากเขาซอมนั่นไว้ได้ความนิ่งมาตั้งแต่เด็ก เหมือนจะขี้ขลาด ไม่ขี้ขลาด แต่คนขี้ขลาดโดนเอาคืนตลอด ที่สำคัญเป็นคนที่ถูกควัดแพ้วทาง เรียกว่า นอกจากแกล้งไม่สำเร็จแล้วยังเป็นฝ่ายโดนแกล้งแบบแทบตอบโต้ไม่ได้เลย ด้วย ไม่รู้เพราะเหตุนี้หรือเปล่าภักควัดเลยเก็บกดจนหันมาแกล้งเธอไม่เลิก เพราะเธอก็เหมือนจะแพ้วทางเขาเหมือนกัน ปัญหาก็คือเธอไม่อาจหันเห ไปแกล้งดนตรีแทนให้ครบรูปได้

คนที่แยมมีแต่เธอชัดๆ!

พอบัณฑิตยี่กลับมาจากการดูแลคุณหญิงอภิรดี หล่อนก็มาใช้เวลา อยู่ในห้องนั่งเล่นพักใหญ่ และเพราะเห็นว่าลูกสาวหลับแล้ว บวกกับทั้ง น้องชายก็อยู่ หล่อนเลยแยกตัวไปดูแลแม่บ้านเตรียมอาหารเย็นและเผื่อจะทำขนมให้คนในครอบครัวกินในวันหยุดด้วย พิมพ์อรเห็นว่าดนตรีเอา คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กมาเปิด ทำทางคล้ายจะทำงาน เธอไม่อยากจะรบกวนแต่ ก็ไม่อยากจะเอาหนังสือออกมาอ่านเช่นกัน ครั้นจะให้อยู่เฉยๆ ก็ผิดนิสัย ดังนั้นเธอเลยออกไปเล่นกับหมาแมวของบัณฑิตยี่แทน

เมื่อกลับเข้าบ้านมาอีกทีหญิงสาวก็พบว่าดนตรีเปลี่ยนมานอนดูหนัง ในเคเบิลทีวีแบบไม่เปิดเสียงแล้ว คงเพราะหลานสาวยังหลับปุ๋ยอยู่ เธอเลย แวะไปหาบัณฑิตยี่ในครัว แล้วก็ได้ขนมติดมือออกมาหนึ่งจาน

"พื้ดนตรี คุณอาปัดทำขนมโค* แหละ"

ชายหนุ่มที่กำลังนอนเอกเขนกบนโซฟาลุกขึ้นมาทันใด เขามองจานขนม
ที่เธอวางลงบนโต๊ะกาแฟแล้วก็เลื่อนสายตามามองหน้าเธอ

"มันควรมีเครื่องตีด้วยนะ"

"แหม" หญิงสาวหัวเราะ "คุณอาปัดต้มน้ำดอกคำฝอยผสมเก็กฮวย
ไว้ค่ะ เดี่ยวแม่บ้านยกตามมา"

ดนตรีพยักหน้าหงิกหงักแล้วหยิบส้อมคันเล็กมาจิ้มขนมโคเข้าปาก
เธอทำตามเขาบ้าง ลักพักหลังจากนั้นแม่บ้านก็เอาเครื่องตีมาเสิร์ฟโดยแยก
น้ำเชื่อมใส่เหยือกเล็กๆ มาต่างหากเพื่อให้ผสมได้ตามความชอบของแต่ละคน

"ให้พิมพ์ซ่งให้เลยไหมพื้ดนตรี"

"เอาสิ" เขาพยักหน้ารับแล้วจิ้มขนมเข้าปากอีกลูก ปล่อยให้เธอบริการเขา
ซึ่งมันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะเขากับเธอรู้จักกันมาหลายปีจนต่างพอรู้รสนิยม
ของอีกฝ่าย โดยเฉพาะเรื่องกิน ทั้งนี้เนื่องจากส่วนใหญ่เขากับเธอก็ได้พบกัน
ที่บ้านวงศ์วิระ และไม่ว่าพี่สาวเขาจะอยู่ที่ไหนก็รับรองได้เลยว่าหายห่วงเรื่องกิน
ถึงแม้ช่วงหลังมานี้ตั้งแต่ท้องหล่อนจะเข้าครัวน้อยลง หากอย่างไรหล่อน
ก็ไม่ปล่อยปละเรื่องงานบ้านงานเรือนอยู่ดี

ยายของเขาสั่งสอนแม่มาอย่างไร แม่ก็สั่งสอนลูกต่ออย่างนั้น...กระทั่ง
ตัวเขาเอง ตอนไปอยู่เมืองนอกก็สบายสุดๆ แทบจะเปิดร้านอาหารเดือนขาย
เพื่อนนักเรียนด้วยกันแล้วด้วยซ้ำ

นี่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลานสาวของเขาจะได้รับการสั่งสอนอย่างไรใน
อนาคต เพราะแม้กระทั่งพิมพ์อรเองยังบอกเลยว่าบัณฑิตวิระสอนสั่งจนเธอได้ดี

"เรื่องอรรถกับเพื่อนพิมพ์เป็นไงบ้างแล้วนะ"

หญิงสาวตัวต้วตอยตามองดนตรีแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปคืบน้ำแข็งใส่
แก้วต่อ

* ขนมพื้นบ้านของภาคใต้ คล้ายขนมต้มของภาคกลาง ต่างกันที่มีขนาดเล็กกว่า ขนมโคมีได้เป็นน้ำตาลแวนหรือน้ำตาลโตนด ในขณะที่ขนมต้มมีไส้เป็นหน้ากระฉิก (มะพร้าวที่นึ่งที่ชูดกวนกับน้ำตาลปึกให้เข้ากันจนเหนียว)

"เดี่ยวอังคารหน้าพวกเราจะไปดูมิวสิคัลกันสามคนค่ะ แบบนี้ก็คงพอเรียกว่าคิบบ้างได้มั้ง ถึงจะมีพิมพ์นั่งคั่นกลางก็เหอะ"

ชายหนุ่มฟังแล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ เธอเลยเหลือบมามองเขาอีกรอบ แล้ววินาทีถัดมาความรู้สึกสงสัยก็กระแวงก็ผุดขึ้นมา

"พี่ดนตรีมีส่วนรู้เห็นอะไรกับการที่ลุง พี่อรรถจะมาดูมิวสิคัลกับพวกเราหรือเปล่าเนี่ย"

"เมื่อเดือนก่อนตอนเจอกันอรรถถามพี่ว่าอยากได้บัตรมาให้พวกพี่บ้างไหม พี่เลยถามหมอนั้นว่าทำไมไม่ตามไปดูกับเพื่อนพิมพ์เสียเอง" เขาพูดเสียงเรียบเรื่อยหลังจากกลืนขนมลงคอเรียบร้อยแล้ว "เรื่องมีแค่นี้แหละ"

"โหย พิมพ์ก็แปลกใจว่าทำไมพี่อรรถขอไปด้วย ตอนได้บัตรครั้งแรกก่อนเปลี่ยนรอบเปลี่ยนวันพี่เขาก็ไม่ได้จะไปดูด้วยเสียหน่อย"

"แต่ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือไง" ดนตรีเลิกคิ้วถามขณะเอื้อมมือมารับแก้วเครื่องดื่มจากเธอ

พิมพ์ออร์ได้แต่พยักหน้ารับ... สำหรับอรรถนนท์ถือว่าดีเพราะเขาจะได้มีโอกาสเข้าไปใกล้เพื่อนเธอมากขึ้นอีกนิด ส่วนพิสซาเองก็จะได้คั่นกับเพตตรงข้ามมากขึ้นอีกหน่อย อย่างไรก็ตามเสียก็แค่ไปดูมิวสิคัล ไม่ได้เป็นการผูกมัดกัน ส่วนตัวเองคิดว่าอรรถนนท์เป็นผู้ชายที่ดีใช้ได้ ทว่าอย่างไรเสียเธอก็ไม่ใช่ญาติพี่น้องที่รู้จักเขาคือ และเธอก็ต้องเลือกเพื่อนมาก่อน ดังนั้นจะให้เชียร์หนักเหมือนเมื่อครั้งสืบทอดกับบัณฑิตก็ไม่ใช่

แต่นิดๆ หน่อยๆ ก็พอได้แหละ!

"นานๆ พี่ดนตรีแนะนำเพื่อนมั่งก็ดีนะ พี่อรรถใจเย็นใจเย็น คือค่อยเป็นค่อยไปมันก็ดีและเหมาะกับบัวนะ แต่คนอย่างบัวต่อให้เห็นใจพี่อรรถแล้วก็ไม่มีทางพูดออกมาเองหรอก ทางที่ดีก็ควรรุ้กนิดๆ หน่อยๆ เป็นระยะ เผื่อจะมีสัญญาณอะไรให้เห็น พี่เขาคงไม่ได้หวังจะสืบข่าวจากพิมพ์อย่างเดียวหรอกใช้ไหม"

"อรรถเลือกของยากไปหน่อย ถ้ามันชอบพิมพ์ป่านนี้คงสบายไปแล้ว"

"แหม พี่ดนตรีก็พูดเหมือนพิมพ์เป็นคนใจง่ายขึ้นแหละ" หญิงสาวค้อนควักเออะอะมากไม่ได้เพราะเด็กน้อยหลับอยู่ "ไม่ใช่แค่ว่าห่อรววยโพรไฟล์ดีแล้วพิมพ์จะเซย์เฮสมดนะ"

"พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น... พี่แค่จะบอกว่าจับพิมพ์อย่างน้อยก็ยังได้คุยกัน นี่ขนาดแชตยังแทบไม่ได้เลย สำหรับคนจับนะแบบนี้เหมือนไม่เห็นอนาคตเลยนะ"

"มันก็จริง เรื่องนี้พิมพ์นับถือพี่อรรถเหมือนกัน" พิมพ์อรรถหยุดคิดหนึ่งดวงตากลมโตมองไปหน้าห่อเหล่าคมเข้มก่อนจะถามต่อ "แล้วถ้าเป็นพี่ดนตรีจะอดทนจับสาวเป็นปีๆ แบบนี้ไหมคะ"

"พี่ว่าพี่เป็นคนอดทนนะ" เขาตอบหลังจากทำท่าทำนึกอยู่อีดีใจ แล้วริมฝีปากก็ค่อยๆ คลายตัวเป็นรอยยิ้ม "พี่ยังอดทนกับพิมพ์มาตั้งนาน"

ที่แรกเธอทำหน้าที่หลอหลา แต่พอตั้งตัวติดเธอก็ร้องออกมาทันที

"พี่ดนตรี!"

"เบาๆ ลี เตี่ยน้องจินต์ตื่นหรือ" ชายหนุ่มปราม

พิมพ์อรรถชะงักก็ทว่าพอเห็นประกายชันวิบอยู่ในดวงตาของอีกฝ่ายเธอก็ยื่นจมูกอย่างแ่งงอนก่อนจะเริ่มทุบแขนเขาแรงๆ เพื่อแสดงความขุ่นเคืองแทน

"อะไรพิมพ์ มาทำร้ายพี่ทำไม" เขาพูดกลัวหัวเราะ ผลคือเธอยิ่งทุบเขาแรงเข้าไปใหญ่ จนกระทั่งสุดท้ายเขาต้องคว้ามือเธอไว้ ส่วนอีกมือก็ล็อกคอรั้งเธอให้เอนเข้ามาใกล้เล็กน้อย "พอพี่ยอมหน่อยละเอาใหญ่เลยนะ"

หญิงสาวยังไม่ทันพูดอะไรก็รับรู้ถึงความเคลื่อนไหวตรงหางตา เธอเหลือบไปดูแล้วก็พบว่ามันเป็นภควัตที่ก้าวเข้ามายืนจ้องพวกเธอสองคนตาแทบถลน

"อ้าว ทำไมวันนี้มาอีกแล้วละ เมื่อวานเพิ่งมาไม่ใช่หรือไง" ดนตรีถาม

ประหนึ่งเมื่อวานเขาอยู่ร่วมในเหตุการณ์ด้วย ขณะเดียวกันเขาก็ปล่อยมือเธอ เป็นอิสระ หากแขนอีกข้างยังล็อกคอเธออยู่ในท่าเดิม

"ฉันจะมาสองวันติดแล้วมีปัญหาอะไร"

"ก็มันน่าสงสัย ทำตัวอย่างกับคนว่างงาน" พิมพ์อรพูดแทรกทันที เวลาที่ดนตรีอยู่ด้วยเธอเลยกล้าหาเรื่องภักวีตแบบไม่กังวลใดๆ ทั้งสิ้น เพราะทราบว่าสุดท้ายแล้วดนตรีจะต้องเข้าข้างและช่วยเธอ

"ใครกันแน่ที่ทำตัวเหมือนว่างงาน พี่มึงงานและทำงานเสร็จแล้วถึงมา เธอนั้นแหละ จะสอบอยู่ไม่กี่วันนี้แล้วไม่ใช่หรือไง ยังมัวลอยไปลอยมา แทนที่จะตั้งใจอ่านหนังสือสอบ" ภักวีตแยกเขี้ยวใส่เธอทันที

"โอ๊ย ตาแก่ ความจำเสื่อมแล้วละลืถึงจำไม่ได้ว่าสมัยเรียนตัวเองเป็นยังไงนะ... การเรียนนะต้องตั้งใจมาตลอดเทอม ไม่ใช่มาอ่านสอบเอาวันสุดท้าย"

แน่นอนว่าตอนนั้นเธอยังไม่รู้จักรักภักวีตหรอก แต่ดนตรีรู้จัก ทั้งสองรู้สิ รู้พุงกันดี และเขาก็มักเล่าอะไรต่อมิอะไรเกี่ยวกับญาติคนนี้ให้เธอฟังเสมอ เธอเลยเอาข้อมูลเหล่านั้นมาต่อล้อต่อเถียงกับภักวีต

"ที่พูดมานะแน่ใจเธอะว่าตัวเองทำแบบนี้" ภักวีตสวนกลับ จากเดิมที่แค่แยกเขี้ยวตอนนี้มีการถลึงตาเพิ่มเข้ามาด้วย "ทุกเทอมก่อนหน้าเธอก็งอแงอยู่ในโซเซียงลทุกทีว่าอ่านหนังสือไม่ทันบ้าง อ่านไม่เข้าหัวบ้าง นี่นะเธอะตั้งใจเรียนมาตลอดเทอม"

"คนเราก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกันได้ไม่ใช่หรือไง" พิมพ์อรแลบลิ้นใส่อีกฝ่าย แม้ความจริงแล้วสถานการณ์การเรียนในเทอมนี้ของเธอจะไม่ได้พัฒนาไปกว่าเทอมก่อนๆ เลยก็ตาม

แต่เรื่องอะไรเธอจะต้องยอมรับกับเขาละ!

ภักวีตอ้าปากจะพูด แต่ยังไม่ทันมีคำใดถูกเอื้อนเอ่ยออกมา เด็กหญิงตัวน้อยในคอกกั้นก็ร้องโยเย ทำเอาสองหนุ่มกับหนึ่งสาวสะดุ้ง ลืมเรื่องที่

ทุ่มเถียงกันเมื่อครูไปหมดสิ้นแล้วช่วยกันโอบอุ้มเด็กน้อยอย่างสมัครสมานสามัคคี พิมพ์อรได้รับสิทธิ์ให้อุ้มเด็กหญิง เธอยืนอยู่ตรงกลางระหว่างสองหนุ่ม ที่ต่างฝ่ายก็พยายามปลอบหลานสาว จะว่าไปเธอก็อยู่พร้อมหน้ากับพวกเขา แบบนี้มาเป็นร้อยๆ รอบแล้ว แต่ก็ยังอดรู้สึกไม่ได้ว่าทั้งสองไม่เหมือนญาติกัน ตรงไหน

ดนตรีนั้นตัวสูงใหญ่ มีกล้ามเนื้อ หล่อคมเข้ม ผิวกร้านแดงจากการทำงานเกษตร ขณะที่ภควัตมีหน้าตาอ่อนมาทางเกาหลีตามสมัยนิยม ซึ่งก็เป็นผลมาจากเชื้อสายจีนของเขา เขาเตี้ยกว่าญาติ ตัวบางกว่าด้วย เขาคูมงานโรงงานเครื่องครัวของครอบครัวและดูเป็นหนุ่มออฟฟิศอย่างชัดเจน ผิวของเขายังขาวกว่าเธอเสียอีก... อันที่จริงสองหนุ่มก็เป็นแค่ญาติต่อกัน นั่นแหละ หากด้วยความที่ทั้งคู่สนิทกันเธอก็เลยรู้สึกทั้งคู่เกือบจะเป็นพี่น้องกันแล้วด้วยซ้ำ ถึงจะเป็นพี่น้องแบบที่ต่างกันคนละชั่วก็เถอะ

"ทำทางเหมือนจินต์จะหิวน้ำนะ" พิมพ์อรได้ยื่นคำว่าหมาๆ ตอนนี้บัณฑิตารียให้ลูกสาวกินอาหารสามมื้อตามเวลาแล้ว นี่ยังไม่ถึงเวลาอาหาร เด็กหญิงก็น่าจะยังไม่หิวซ้ำ

"หรืออาจจะหิวนม" ภควัตสันนิษฐานบ้าง เพราะทราบวาปกติช่วงสายหรือบ่ายบัณฑิตารียจะให้ลูกดื่มนมหรือไม่กี่กินผลไม้เป็นอาหารว่าง

"เดี๋ยวฉันไปตามพี่บัณฑิตมาเลยดีกว่า... นายก็ยื่นหน้าโง่ๆ หลอกล่อจินต์ไปก่อนแล้วกันนะวัต"

ดนตรีพูดแล้วออกจากห้องไป ขณะที่คนโดนสั่งถึงกับเหวอ พอตั้งตัวติดแล้วจึงเขินเขี้ยวเคี้ยวฟันตามญาติไป หากเรื่องก็ไม่จบแค่นั้น เพราะพอหันกลับมาก็ตันจอร์รอยยิ้มซ้ำของพิมพ์อรเข้าอีก เขาเลยถลึงตาใส่เธออีกคน ทว่าเธอก็ลอยหน้าลอยตาไม่สนใจแล้วหันกลับไปก่อกอดเด็กน้อยให้รอแม่ เขาจึงจำต้องพักเรื่องขุ่นเคืองใจไว้ก่อนแล้วหันไปโอบหลานอีกคน

เขาไม่มีทางยอมปล่อยให้เธอแย่งความรักความสนใจจากหลานไป

ง่าย ๆ หรือก!

ภควัตต์เหล่มองพิมพ์อรและดนตรีที่นั่งอยู่ด้วยกันบนโซฟาตัวยาว ทั้งสองกำลังดูหนัง หลังจากที่ภัณฑารีย์มาถึงและเอานมให้ลูกน้อยกินแล้ว หล่อนก็พาลูกไปห้องน้ำและพาไปหาคุณหญิงอภิรดีต่อ ตอนแรกพิมพ์อรตามไปด้วย หากสักพักก็กลับมาที่ห้องนั่งเล่นเพื่อรอให้ถึงเวลาอาหารเย็นร่วมกับพวกเขาทั้งสอง

หญิงสาวไม่สนใจเขา ซึ่งเขาก็ไม่ได้อยากให้เธอสนใจเท่าไร เพียงแต่เขาก็อดหมั่นไส้อีกฝ่ายไม่ได้จริงๆ ยามเธอพูดจาหงุดหงิดจี้จ้ำกับดนตรีส่วนกับเขาอะเธอ...

'นั่นมันขนมของพิมพ์กับพีดนตรี!'

พิมพ์อรร้องลั่นตอนเดินกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่นแล้วเห็นเขากำลังจะใช้ส้อมจิ้มขนมโคเข้าปาก จากนั้นเธอก็รีบถลามาขานหน้าเขาทันที

'อะไรของเธอเนี่ย'

'ก็บอกว่าของพิมพ์กับพีดนตรี อยากกินก็ไปเอาในครัวเองน่ะ'

ภควัตต์มองเธอด้วยสายตาเอือมระอา หากที่แย่กว่าคือเขาเหลือบไปเห็นดนตรีกระตุกมุ่ปากเป็นรอยยิ้มคล้ายเยาะ นั่นทำให้เขาหงุดหงิดขึ้นมาทันใด จากนั้นเขาก็นั่งดูหนังต่อแบบแข็งๆ สลับกับเหลือบมองสองหนุ่มสาวบนโซฟาตัวยาวอย่างหมั่นไส้

ก็ไม่รู้ว่าเขาเกลียดหรือไม่ชอบชู้หน้าพิมพ์อรจริงจังหรือก ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาคงไม่ยุ่งกับเธอไปแล้ว สำหรับเขา เธอก็เหมือนเพื่อนคนหนึ่งเป็นเพื่อนสนิทเสียด้วย เพราะตั้งแต่รู้จักกันจนถึงวันนี้ก็พอพูดได้ว่ารู้ทันกันทุกกระบวนท่าทีเดียว เพียงแต่วิธีการสร้างความสนิทสนมของเขาและเธอค่อนข้างต่างจากชาวบ้านชาวช่อง คือแทนที่จะติดต่อกันก็หาเรื่องแกล้งกันหรือเถียงกันไปประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของความสัมพันธ์ แต่ถึงอย่างไร

พวกเขาที่ไม่เคยโกรธกันอย่างจริงจังเสียที เพราะเมื่อถึงจุดที่กำลังจะล้ำเส้นต่างฝ่ายก็จะหยุด ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น รอจนอารมณ์ดีขึ้นแล้วค่อยกลับมาตีกันใหม่

ภควัดคิดว่าเธอก็น่าจะรู้สึกคล้ายๆ กันนั่นแหละ... มั้ง

ว่าแต่... เธอคงไม่ได้ชอบไอ้ดนตรีหรอกนะ

ดวงตาเรียวหรือลึกลงเล็กน้อยขณะจับตามองพิมพ์อรที่นั่งตัวติดกับดนตรี เธอกำลังหันไปออกความเห็นเกี่ยวกับหนังให้ญาติของเขาฟังแล้วปิดท้ายด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก ดวงตากลมโตเป็นประกาย ดนตรีแสดงความไม่เห็นด้วย และเธอก็โต้แย้ง แต่ก็เป็นการแย้งแบบไม่จริงจังนัก

ลองถ้าอีกฝ่ายเป็นชาลี รับรองปานนี้เธอเถียงแบบลืมหายใจแล้วแน่ๆ!

นำหงุดหงิดชะมัด!

"น้องจินต์มาแล้ว" พิมพ์อรกำลังพูดเรื่องหนังเจ็ยแจ้ว แต่พอเหลือบไปเห็นปัทมาเรีย้อุ้มลูกสาวเดินกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่น เธอก็เบนความสนใจไปหาทั้งสองทันที

"หลังจิบกลางวันนี่พลังงานล้น ซนเสียจนคุณทวดเวียนหัวเลย" ผู้เป็นแม่บอกลูกหัวเราะ "เตี้ยวปากน้องจินต์ไว้อีกพักนะ ขอลูกเข้าไปดูในครัวอีกรอบก่อน"

พิมพ์อรกับภควัดที่กำลังนั่งเอนหลังในท่าที่สบายกระดั่งตัวขึ้นมาพร้อมกัน ต่างฝ่ายตั้งใจจะรับเด็กน้อยมาอุ้มเองอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่า...

"โต...โต..."

"จ๊ะๆ ไปหาคุณน้าดนตรีนะ" ปัทมาเรีย้อุ้มหัวเราะกับสีหน้าท่าทางของทั้งพิมพ์อรและภควัดขณะเดินผ่านทั้งสองไปส่งเด็กหญิงเข้าสู่อ้อมแขนน้องชาย... ก็น่าแปลกอยู่เหมือนกัน ลูกสาวของหล่อนติดดนตรีมากที่สุด ทั้งที่เขามีโอกาสได้อยู่กับเด็กน้อยน้อยกว่าอีกสองคนที่ขยันแวะเวียนมาบ้านวงศ์วิระทุกครั้งที่ว่าง

"เมื่อไหร่บ้างจะมีลูกอีกคนล่ะ" ภควัดถามด้วยท่าทางแข็งๆ เขาหันไปสนใจบัณฑิตยเพราะชี้เกี่ยจมองดนตรียิ้มเยาะที่หลานเลือกตนเองมากกว่าเขา

"นั่นสิคุณอาบัณฑิตย น้องจินต์ก็ขบหนึ่งแล้ว มีน้องอายุไล่ๆ กันนะดีออก" พิมพ์อรสนับสนุนทันที เธอกับภควัดมีจุดร่วมที่เหมือนกันคือเป็นลูกคนเดียว ดังนั้นจึงค่อนข้างเหงา ผลคือต้องหันเหมาสนิทกับญาติแทน เห็นใครมีพี่น้องแล้วอิจฉาทุกที

"ใช่ จะได้ไม่เหงาไง"

บัณฑิตยยื่นเท้าเอวมองสองหนุ่มสาวขบๆ...นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่เรื่องที่ภควัดกับพิมพ์อรเห็นพ้องต้องกัน ส่วนตัวอย่างของเรื่องอื่นๆ ก็เช่น...

'วัดมาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ แล้วนี่ทั้งสองคนคงไม่ได้เถียงกันจนปลุกน้องจินต์ตื่นใช่ไหม' หลอนถามหลังจากน้องชายไปตามมาจากครัว ดนตรีบอกว่าเด็กหญิงตื่นแล้ว แต่ไม่ได้บอกว่าภควัดมา ดังนั้นหลอนจึงแปลกใจเมื่อเห็นหน้าญาติ และเมื่อเห็นเขาไอ้เด็กน้อยแข่งกับพิมพ์อร หลอนก็อดสงสัยไม่ได้

'เปล่านะคะ' พิมพ์อรปฏิเสธเสียงหลง

'ใช่ หลานหลับอยู่แล้วเราจะเสียงดังได้ไง' ภควัดร่วมด้วย

'นั่นล่ะ ต้องเป็นเรื่องแบบนี้สองคนนี่ถึงจะรักใคร่กลมเกลียวกัน...

"เดี๋ยวมีแล้วก็รู้กันเองล่ะนา" บัณฑิตยียุติยิ้มๆ หลอนกับสิปปนนท์ตั้งใจจะมีลูกมากกว่าหนึ่งคนอยู่แล้ว คู่ของปุ่นณมากับเทียนก็เช่นกัน หากฝั่งนั้นเป็นเพราะเทียนอยากได้ลูกสาวมาก "แต่ถึงมีอีกคนก็ต้องมีคนอดอุ้มอยู่ดีนะแหละ"

"ก็มีอีกสองคนไปเลยสิ" ภควัดเสนอ

"แล้วถ้าอีกสองคนก็ติดดนตรีล่ะ" บัณฑิตยียั่วเราะ "เอาแค่น้องจินต์ให้รอดก่อนเถอะ ทั้งวัดทั้งพิมพ์เลย"

สองหนุ่มสาวมองอีกฝ่ายเดินออกจากห้องนั่งเล่นไป จากนั้นก็หันไป
มองดนตรีที่กำลังเล่นกับหลานสาวแบบไม่สนใจใคร แล้วทั้งคู่ก็เกิดความเห็น
ตรงกันโดยไม่ได้นัดหมายเป็นรอบที่สามของวัน
กำจัดดนตรีไปนั่นแหละดีที่สุด!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)